

ADELINA RĂDULESCU

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

La început, când deja începusem să mă gândesc ce vreau să fac, îmi doream să devin cadru didactic. Dar în momentul în care mi-am dat seama că vreau mai mult decât a fi la catedră, ci în mijlocul oamenilor care se găsesc în situații speciale, am ales asistența socială. Era un domeniu nou la acel moment, ridica tot felul de opinii, dar decizia mea a rămas definitivă. Astăzi, ca asistent social, mă pot considera un om împlinit din punct de vedere profesional.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

Am decis să devin asistent social după primul an de studenție. Fiind la clasă, unde am predat pentru clasele de gimnaziu, am ajuns la concluzia că mă pot implica mai mult în a rezolva situații cu care unii copii se confruntau în mediul familial. Asta după ce am întâlnit la clasă copii care erau victime ale unor episoade constante de violență în familie, victime ale agresiunilor sexuale, sau copii care se retrăgeau de la școală anual, pentru a-și asuma responsabilitățile adulților din familie. Am conștientizat atunci cât de important e să poți pătrunde în lumea nespusă a sufletului unui copil, să afli ce îl frământă și să faci tot ce poți pentru a-l salva dintr-o situație care îl va marca pentru totdeauna și din care singur nu avea cum să iasă.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

Pentru mine, asistentul social este un intermediar care trebuie să faciliteze accesul la resurse, la bunăstare pentru cei aflați în situații de risc. Este cel care ar trebui să însoțească și să ghideze beneficiarul într-un proces pe care acesta, indiferent de nivelul său social sau educațional, îl parcurge până la momentul în care își conștientizează potențialul de resurse. În principiu, asistentul social ar trebui să aibă abilitatea și să dețină informațiile necesare să ghideze beneficiarul către independență, respect față de propria persoană, să îl ajute pe beneficiar să conștientizeze că are drepturi ca oricare individ, dar și obligații, să ofere modele de urmat. Asistentul social trebuie să facă o echipă cu cel de care se îngrijește și împreună pot dărâma bariere ce par de netrecut.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

Am întâlnit oameni care m-au inspirat, iar aceștia nu sunt personalități impresionante în ochii altora, dar au fost pentru mine modele de forță a empatiei și a dragostei. Un astfel de om a fost tatăl unei fetițe. Pentru că trebuia să își ispășească o pedeapsă în închisoare, instanța a hotărât ca bunicii paterni să aibă grijă de copilul minor. Uimitor este faptul că, după arest, bărbatul a arătat o consecvență ieșită din comun de a-și recupera copilul. A făcut totul ca să demonstreze că poate avea grijă de fetița lui, că îi poate oferi un cămin și iubire. În acest sens, a făcut demersurile juridice necesare de repunere în drepturi, s-a angajat cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată. Iar efortul lui era pe măsura motivului care îl mâna la drum. Până la locul de muncă făcea zilnic o navetă lungă și obositoare, dar scopul lui era de a restabili încrederea copilului în el, de a câștiga respectul comunității, a judecătorului și bineînțeles cu scopul de a recâștiga autoritatea parentală pentru fiica sa. Lupta acestui om pentru fiica sa a fost un model uimitor pentru mine. Și mi-a demonstrat că viața bate orice scenariu de film, iar dragostea, într-adevăr, mișcă sori și stele, întreg universul, dar și inimi.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

Personal, cred că acești termeni nu se exclud. Am speranța că niciun profesionist nu spune că este suficientă aplecarea către oameni, empatia, chiar dacă am întâlnit colegi cu abilități extraordinare în a comunica cu semenii lor pentru binele acestora, dar care nu au o formare aprofundată în domeniul asistenței sociale.

În munca mea, mă bazez în parte pe intuiția, care vine din experiență, dar studiul, pregătirea, procesul de dezvoltare personală asistată și planificată sunt esențiale. Este un domeniu în care ai obligația de a salva destine și de multe ori, este nevoie să formulezi ipoteze pe cale științifică, pentru a reduce riscurile și a contabiliza progresele, astfel încât să faci sustenabilă structurarea individului și/sau a familiei.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

Cred că asistența socială este un domeniu încă nou, are nevoie să se maturizeze. Are nevoie de lentile clare pentru a vedea individul nu ca pe o povară, ci ca un potențial de resurse, chiar dacă omul respectiv se află într-o situație extrem de complicată. Consider că orice investiție a statului în persoanele cu probleme se întoarce ca și contribuție, pentru că orice individ ce beneficiază de bunăstare crește, sporește și dă înapoi, la rândul său. Orice om, indiferent de gradul de dificultate în care e, la un moment dat, cu susținere și o grijă pornită din inimă, va înflori.

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Modelul meu este un asistent social, psihoterapeut, dr. Karen Rosenberg care a dezvoltat propria metodă terapeutică în psihoterapia persoanelor care au fost adoptate. Este de profesie asistent social, iar expertiza sa este legată de însoțirea persoanelor care au fost adoptate în Statul Ohio. A rămas modelul meu pentru că zona mea de interes profesional este cea a adopției și, mai precis, însoțirea terapeutică a persoanelor care au fost adoptate și a părinților care au adoptat.

Ca model mai apropiat geografic, îl aleg de fiecare dată pe Ciprian Buhuși, datorită energiei și determinării sale în munca de asistent social. Îl aleg și pentru că are o expertiză de durată în domeniul adopției, chiar dacă acum activează în alt domeniu al asistenței sociale. O trăsătură pe care am recunoscut-o la el și pe care am încercat și eu să mi-o însușesc este aceea de a căuta informații și argumente până epuizezi problema, de a fi atent și responsabil în interpretarea principiului „intersului superior al copilului” și de a fi inventiv în munca de asistent social cu precădere în activitatea mea dedicată adopției.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Ca beneficiar, aș dori să fiu acceptată așa cum sunt, cu lipsurile și deficitul de resurse într-un astfel de moment. Pe lângă respect, cred că aș avea nevoie de o traducere pe măsura înțelegerii mele a problemei în care m-aș afla, să fiu ajutată, ghidată, investită cu încrederea necesară că pot și eu să-mi rezolv problema după modelul celui care m-a asistat.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

Cea mai frumoasă lecție am primit-o din partea acelor familii adoptatoare care nu au abdicat de la dorința de a avea copii, i-au iubit atât de puternic pe copiii pe care și-i doreau, încât au avut forța de a înfrunța uneori mentalități discriminatorii, vorbind de multe ori public despre algerile lor pe acare alții le-au considerat umile. Aparițiile publice și expunerea din proprie inițiativă a acestor familii ne dau modelul de normalitate pe care ar trebui să ni-l asumăm toți. Astfel de familii au lucrat în prelungirea activității mele și mi-au ușurat misiunea.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații căreia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

Un sentiment de neputință îl simt de fiecare dată când revăd lista copiilor adoptabili ce nu se încadrează pe opțiunile conținute în cererile de atestare a majorității persoanelor/famiiliilor adoptatoare la nivel național. Bineînțeles că pentru fiecare copil se urmăresc soluții. Este o cursă contra cronometru, pentru că fiecare zi în care nu ai găsit familia potrivită copilului este o zi în care șansele lui de a fi adoptat scad. Și, da, sunt multe momente în care poți simți neputința. Dar, aceste "pierderi" mai sunt inserate și cu bucurii, cum sunt, de exemplu, un copil adoptat la vârstă mare de o familie cu un copil biologic sau copil de 8 ani cu părinți cu boală psihică adoptat de altă familie mixtă, româno-italiană. Iar exemplele acestea sunt multe. Acestea sunt proiecte de succes care te învață în fiecare zi că "se poate!". Doar că, atunci când nu ai soluțiile, gustul în realitate este mai amar decât în situația în care poți spune că "doar am avut o zi proastă".

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Ca asistent social și ca persoană rațională îmi dau seama că nu pot schimba eu o lume întreagă. Nu sunt vreun supererou și ar fi patologic să alunec în așa o părere. Însă, sper la o comunitate care, atunci când observă că indivizii alunecă spre indiferență, agresivitate sau, că în procesul de educație lasă la întâmplare crearea de premise largi în dezvoltarea psihopatiilor să aibă puțința să recunoască, să reacționeze și să se hotărască să îndrepte

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Îndemnul doresc să fie pentru fiecare dintre noi: să practicăm domeniul asistenței sociale cu dragoste față de oameni și cu respect, nu cu milă, iar, dacă este vorba de milă, aceasta să nu fie altfel decât mila față de propria noastră persoană într-o situație similară; să participăm la formări profesionale în domeniu, iar dezvoltarea noastră profesională să ne ajute să privim cu luciditate ce efecte au faptele noastre în istoria de viață a celor în nevoie.

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

Un motto care încă mă mai însoțește este „Învăț să îmi pese și să nu îmi pese, învăț să fiu liniștită!”. Mi se pare că este nevoie de echilibru în profesia aceasta și de multă conștientizare a „până unde pot merge?”, mai ales că nu ai supervisor. Nimănui nu-i este de folos un asistent social destructurat, deci, mi se pare important să ne pese, dar să fim și pe cale.